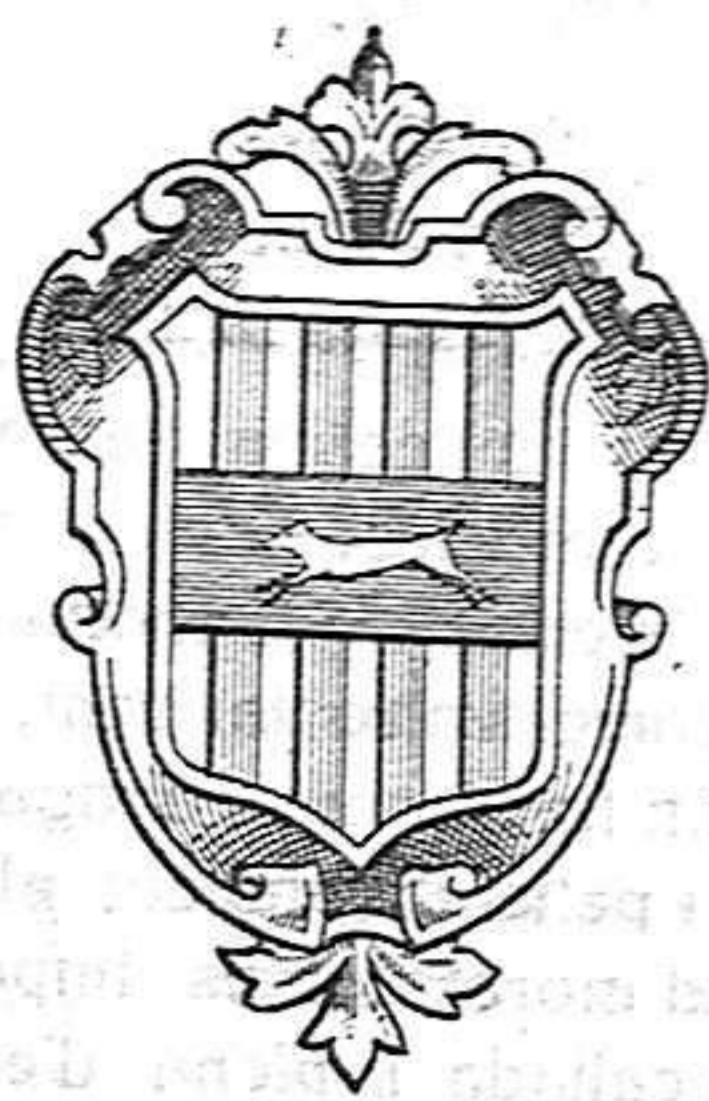

La Veu d'Inca

REDACCIO I ADMINISTRACIO
Murta, 5.—INCA.

Any 1

SETMANARI POPULAR
INCA 2 OCTUBRE 1915

Núm. 40

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

DIGNIFICACIÓN DE LA MEDICINA

IX

Conviene hoy examinar cierto modo y forma de crearse eminencias en tocología y explicar la idea apuntada en el número anterior, referente a la adquisición de gloria y prestigio entre ciertas gentes.

Los abusos cometidos en frances de esta índole, cuando más necesitada está la familia de un médico digno y honrado, tienen en mi concepto una gravedad suma, mayormente habiendo visto siempre brillar en tales casos la rectitud de intención y la verdadera probidad, antes de resolver una intervención.

Trátase de un grupo de operaciones que no dan lugar como otras a ser demoradas, para pensarlo unos días; sino que tienen que resolverse con más o menos urgencia y hasta de momento, lo cual quita facilidades para ir a consultar con otros facultativos, y da lugar a que pueda el médico aprovechar su autoridad, su influencia y su parola a fin de convencer a la paciente y a los que la rodean de la oportunidad momentánea para intervenir en el trance que imperiosamente se presenta.

Para comprender bien los abusos que fácilmente pueden cometerse, conviene nos fijemos antes en algunas circunstancias que suelen en tales casos concurrir:

- 1.ª Falta de moralidad en el médico que decide la operación.
- 2.ª Ideas de lucro, prescindiendo de la clase de explotación que puede resultar.
- 3.ª Condiciones personales del médico, aptas para convencer al vulgo y para desempeñar cualquier papel que pueda convenir.
- 4.ª Azaramiento en las familias por tratarse de momentos, que se prestan extraordinariamente a zozobras y temores, por cualquier contratiempo o irregularidad que aparezca.

Si las circunstancias de la familia, con su azoramiento, son tan favorables, que no es posible pedir ya más, para el cultivo de la explotación; si el médico tiene arrogancia y demás condiciones personales muy aptas para este cultivo; si no tiene freno moral alguno que se lo impida: ¿qué más natural que aprovecharse de estas circunstancias que la ocasión le depara y lucrarse hasta donde le sea posible, toda vez que el lucro es el objetivo de su ejercicio profesio-

sional? De manera que *a priori* podríamos ya deducir que dadas las circunstancias anteriormente indicadas, es sin duda alguna la intervención tocología el mejor campo para poder impunemente dedicarse a la explotación operaria.

Si tenemos en cuenta que, a medida que se va uno ejercitando en cierta clase de cultivo, más listo i apto resulta para la explotación del terreno; y nos hacemos cargo de que, andando el tiempo y con la práctica, los *listos* que tienen aptitudes, pueden llegar a *eminencias*; tendremos indicada la senda por la cual se ha podido llegar a eminencia en la explotación de las intervenciones tocológicas.

Cuando recuerdo la escrupulosidad con que analizábamos los hechos y hasta las intranquilidades evidenciadas mil veces en consulta cuando discutíamos a conciencia sobre si o no había llegado el momento de intervenir en un parto, considerándonos moralmente tan responsables de una prematura intervención, como de una injustificada demora, me asombro de los *pogresos* realizados.

Tenemos actualmente quien ha de considerar como escrúpulos ridículos aquellas intranquilidades para resolver la operación; quien ha de mirar con burlona sonrisa aquel minucioso análisis que hacíamos del estado de la paciente; quien ha de conceptuar como propios del oscurantismo, aquellos temores de responsabilidad moral que nosotros vislumbrábamos y teníamos. Todo esto debe ser considerado como ilusorio, y la operación tocología debe resolverse principalmente según los tres fundamentos siguientes:

- 1.º Si la familia está en condiciones, para que la operación sea productiva.
- 2.º Si podrá conseguirse la aquiescencia de la familia en la intervención que se proponga.
- 3.º Si podrá salir airoso ante los concurrentes en lo que se intente practicar.

Estos son los principales fundamentos que justifican las operaciones tocológicas según el indicado sistema de la immoralidad en el ejercicio profesional.

Según esa norma de conducta se comprende perfecta y fácilmente un aumento extraordinario en el número de intervenciones; y se comprende, con más claridad todavía, un hecho que forzosamente hemos

de admitir; y es que este aumento hace referencia a los casos fáciles y que siguen después un curso muy favorable. Resulta muy *provechosa* la intervención en aquellos casos que por si mismos se solucionarían; en las irregularidades y alteraciones, que la misma naturaleza puede regular y corregir espontáneamente.

Estos casos son precisamente los que han dado lugar a que el vulgo creyera en una eminencia real y efectiva. Este vulgo, que quiere ser árbitro en cuestiones que desconoce, se erige frecuentemente en supremo juez para la dilucidación de los más trascendentales problemas y prescindiendo en este caso concreto de si la intervención era o no necesaria; de si era pura comedia una urgencia que se indicó; de si era solo imaginario un peligro que se anunció etc. etc. proclama una virtud especial en asuntos tocológicos, pregonándola con entusiasmo para mayor gloria y mejor aprovechamiento del que tales progresos a sabido alcanzar.

Continuaremos sobre el mismo tema en el próximo número, pero entre tanto conviene recapacitar sobre este especial sistema de adquirir gloria y prestigio.

Sebastián Amengual.

(Continuará)

A LAS LLAGAS DE S. FRANCISCO

Romance.

Al tiempo que el alba llora
Sobre azucenas y lirios,
Y con letras de diamantes
Hojas escribe en jacintos;
En las montañas que Alberno
Corona de ásperos riscos,
Que para llegar al cielo
Forman de nieve obeliscos,
Dando silencio á las aves,
Ya en las ramas, ya en los nidos,
Que para aprender amores
Suspenden sus dulces silbos:
Enmudeciendo las fuentes
Aquel sonoro ruido,
Porque impedir los amantes
Nunca fué de pechos limpios;
Francisco á Cristo pedía
(Enamorado de Cristo),
Le diese las mismas penas
Por ser su retrato vivo;

Cuando rompiendo los aires
Un serafin Crucifijo
Llegó á su pecho seis alas,
Aunque eran sus llagas cinco.
Francisco, dejando el suelo
Todo en éxtasis divino,
A cinco flechas de amor
Rinde los cinco sentidos,
A las tres de los tres clavos
Dar sus tres potencias quiso,
Que para costado el alma
Le parece el propio sitio.

Entonces con fuego ardiente
El Serafin encendido,
Haciéndose todo un sello
Con ser infinito,

Imprimiéndole como estampa,
Viéndole papel tan limpio,
En el cuerpo á Cristo muerto,
Y en el alma á Cristo vivo.

Tal suele obediente cera
Mostrar el blason antiguo
Sobre la nema á su dueño,
En un instante esculpido.

Quedó Francisco sagrado
Como aquel lienzo divino,
Que si allí imprimió su sangre,
Aquí sus dolores mismos.

Y para mayor favor,
Más honrado en el martirio,
Pues le dió al hombre las llagas,
Y el mismo Dios á Francisco.

¡Oh Serafin soberano,
Porqué su brazo divino
Levanta rendidos pechos
Y humilla pechos altivos!

LOPE DE VEGA.

TRÁGIQUES

PRESENTIMENTS DE LA NIT

Els carrers de la vila estaven deserts, plens de silenci i quietut. Per les portes mitg obertes els vells rellotjes de caixa, deixaven sentir caure lentes i acompassades les deu batallades. ¡Era ja tart, i reinava la nit; una d'aquelles nits negres com la boca d'un monstre i trista com la nit de Difunts! Els nuvols funeraris de les tempestes hivernals, s'eren fixats an el cel esqueixats per les urpes del vent que havia mort amb el dia, dins un ponent de sang i flama. Sols qualche estrella llacrimosa badava els ulls pipellegant dins aquella nit callada i trista. La gentil reina de la nit, la blanca lluna, no deixava filtrar sa rialla de malalta, sa rialla argentada que congria misteris i anyoraments!

Els llums dels carrers, mitg apagats deixaven veure a estones la sombra de qualqu que passava atropellat, i és ficava per una porta del carré. A la plassa del poble els únics vivents, an aquelles hores, deixaven escapar un soroll confús, baix dels llums de gran claretat, enrevoltats a algunes taules, buidant el contingut de llurs copes, y més enllà.... fosca atapida i amarada de silenci, preludi de negres presentiments.

L'HOMICIDI

La plassa n'és plena de gent que parla baix, que corre d'un cap a l'altra, sengloriant paraules rompudes, mots plens d'asustament i de misteri. ¡Un homo mort!

S'obrí un carré entre la gent, i passen apressurats un fanal que s'apaga, l'escolà amb sotana i pellissa blanca, el sacerdot amb el pluvial morat; tot es imponent! La gent se mira callada i plena d'espant! Es l'Estramunció que retorna; ja era fret!

La justicia plena de autoritaria severitat s'obrí pas i descubreix el misteri del terrible homicidi. Bolcat dins la porpra de sa propia sang, jau el cadavre d'un homo jove encare, víctima de les intrigues del joc.

El ferro homicida obrí de mitg a mitg la viscera vital; i per aquella uberta sortí gota a gota una vida encare en flor, ne sortí com un torrent desfermat un broll de sang jove i valenta, vermella com la flama a on rentaven ses mans els seus cruels assessins!

La gent esgarrifada devant aquell fi tràgic, fugia tot mirant-se amb els ulls oberts i espantats, dient-se entre dents! L'han mort! ¡Si! havia mort tot-sol, sense la defensa d'un amic ni d'un germà, sense l'abràs de l'esposa i el plor dels fills, sense la claror d'un ciri, ni d'un prec sacerdotal!

Poc temps després p'els carrers passaven cap baix i entristits els acompanyants del difunt, deixant sentir sols el seu trepig sobre les lloses. I sense un cant funerari ni la llum d'un ciri, ni el plor de les campanes, la comitiva caminava muda cap a la ciutat del repòs i de les tombes; cap a l'ombra dels negres ciprers esmolats per la daina de la Mort.

Lliscaven els forreyats, s'obriren les portes del carré, sense llum; i amb veu consternada se deixaven sentir exclamacions i maldicions contra les mans sanguinolentes: contra els criminals que a cara oberta feien tals barbarismes. Era que havien desaparegut els tricorns de la Guardia Civil i darrera ells, havia comparescuda la desvergonya i la llibertat per les malifetes més criminals.

Un brotet d'olivera.

Agrícoles

HAY QUE DEFENDER LA COSECHA DE UVA DE 1916

Llegan hasta nosotros rumores que, de confirmarse, podrian conducir a consecuencias de una gravedad extraordinaria para las vides, y especialmente para la próxima cosecha de uvas de 1916. Hay que prevenirse con tiempo contra lo que pueda suceder, y para ello juzgamos de nuestro deber hacer a los viticultores las siguientes reflexiones.

La invasión de mildiu que este año ha devastado tan numerosos viñedos, dejando a muchos sin un racimo, y hasta casi

sin hojas, ha descorazonado a los viticultores perjudicados, muchos de los cuales creen ya superfluo todo cuidado, y opinan, en consecuencia, que pueden dejar impunemente sus viñedos sin cuidado ni tratamiento alguno por este año. Esto es, teóricamente y prácticamente, un grave error, pues, «es preciso» empezar a defender la cosecha del año que viene», y esto interesa tanto más cuando mayores pérdidas haya ocasionado la invasión presente. Hay que tener en cuenta que si no se defienden contra nuevas invasiones de mildiu, posibles todavía este año, las nuevas hojas que vayan saliendo en las vides que despampanó la terrible plaga, éstas podrán ser destruidas a su vez, y aun que salgan otras nuevas (que de no ser sulfatadas podrán ser también invadidas por el mildiu, del cual tan numerosísimos gérmenes existen este año en todos los viñedos), será siempre a expensas de las propias vides, las cuales, en consecuencia se resentirán notablemente, su madera agostará mal, sus tejidos quedarán debilitadísimos y no podrán resistir los frios invernales ni nutrir de una manera conveniente y suficiente las yemas que habrían de desarrollarse al año próximo, y, por tanto, en éste los brostes resultarán muy irregulares, y la cosecha, de existir, será muy reducida.

No podemos, pues, menos de aconsejar que en cuanto el tiempo presente el menor síntoma de lluvia o se presenten nieblas o fuertes rocios, se sulfaten los viñedos, aun cuando hayan perdido la cosecha del año actual, y especialmente las tiernas hojas que vayan saliendo en sustitución de las destruidas por el mildiu, que por ser muy tiernas y acuosas, tienen un estado de mayor facilidad de contagio por tan terrible plaga. Piénsese que de estos sulfatados «puede depender la cosecha del año 1916».

Claudio Oliveras

Ingeniero Director de la Estación Enológica de Reus.

MILLOREM LES SEMBRES

La ciencia agronómica en aquests darrers temps ha millorat de tal modo els sistemes de conreu, que l'aplicació reonada de algunes de les modificacions proposades permet arribar a rendiments tan elevats, que s'haurien considerats en altres temps verdaderament utòpics.

Tal passa amb el blat, quins rendiments de 10 i 12 per 1 i moltes vegades menors, han passat a normalisar-se a 30 i 40 i fins en alguns cassos a 45 i 50 per 1 en els països en que la técnica està perfeccionada.

40 i 50 quintas mètrics per hectàrea o si guen de 58 a 70 quarteres, quant en la majoria de les regions espanyoles lo corrent no arriba a la tercera part. La introducció de les màquines de sembrar, l'aplicació dels adobs químics i la selecció de llevors, constituïxen els principals factors als que deuen atribuir-se'ls pogresos en el conreu del rei dels cereals.

Pero apart d'aixó, una de les causes principals per a que les cullites no sien tot lo abundoses que podrien esperar-se, han de atribuir-se als incidents deguts al excés de plujes i humitats, a la florida i al granar els blats, ja que aquelles donen lloc a que'ls sembrats s'ajegin i a que'l rovell els destrueixi. Lo succeït aquest any en molts indrets confirma la certesa d'aquesta observació.

Contra'l revell, apart de l'extensió de fens obtinguts de palles de blats malalts que'l propaguen, haurien d'adoptar-se mesures de blat que tenen probada resistència a dita malaltia, especialment an els països i llocs en els que les condicions climatològiques i atmosfèriques favoreixen el rovell.

A Alemanya especialment, a on les humitats i boires ajuden al desfrotillo de la senyalada plaga, se semblen únicament variats de blat resistents a les malalties fitoparasitàries, havent-se portat a terme a tal propòsit, importar esforços de selecció i d'hibridació.

Una conquesta en aquest sentit ha sigut feta aquest darrer any. Un agricultor renà obtenia el blat "Herald del Rhin", amb quina llevor s'evita que'ls blats s'ajegin y que'l rovell els malmeti.

Tant per aquest motiu que'n tenim el recomanen per sa gran resistència a la majoria de malalties; es molt rústic i productiu, donant cullites, molt constans i abundoses.

La palla es dreta i forta, de tal manera, que les sembres no corren el perill de les humitats i els vents les ajegin.

Té ademés, la condició de adoptar-se, fins en les terres mes pobres i arenoses, i donar una farina molt bona, blanca, hidrófila, gustosa, inmillorable per a ser panificada.

La espiga es un tant aplanada; llargues barbes en forma de ventall protegexen els grans, que tenen un color roigenc i son de mitja mida, durs i pesants.

Coneixem un intel·ligent agricultor espanyol que vé reproduint aquest blat havent obtingut resultats sorprenents i cullites esplèndides, quant d'altres blats sols lograva escasos rendiments. Ha comprovat també la certesa de quant s'havia assegurat respecte a lo molt que resisteix als vents i plujes per a ser ajegut i al rovell.

Sembrat clar, gastant únicament 65 ó 70 kilos de llevor per hectàrea, amb els adobs químics corresponents, sense gaires esforços, arriba fàcilment a rendir 40 hectolítres per hectàrea.

Adoptant-lo sobre tot en los indrets exposats a sofrir les conseqüències de les humitats; está cridada aquesta selecció de blat alemany, a augmentar la producció cerealifera de molts països.

Rendiments de 40.000 kilos per hectàrea, sense els perills del malmetres la cullita amb la freqüència que's sol veurer, constitueix un estimul poderós per a la propagació d'aquesta notable varietat de blat, per lo que consideram oportú i pertinent siga experimentada.

Raul M. Mir

Director de "El Cultivador Moderno,"
Barcelona 20 Setbre. 1915.

ECOS DE CA-NOSTRA

DE LA CURIA.—Del número corresponent al dia 25 de Setembre pròxim passat del periòdic català «Comarca Selvatana» que's publica a Santa Coloma de Farnés, copiam lo següent:

«El dia 17 del corrent mes prengué comiat de nosaltres D. Ignaci de Lecea Grijalba, digníssim Jutge de primera instancia i d'Instrucció d'aquest Partit, que a petició seva s'és mudat al Jutjat d'igual categoria de Inca (Balears). Moltes vegades hem tengut ocasió d'ocupar-nos del senyor Lecea, i ho havem fet sempre en termes laudatoris, puix no, altre cosa mereixia tant preuat funcionari de la Judicatura. Nostres llegidors recordaran perfectament una encertada nota que publicarem en la sessió de «Homes de Districte», servit-nos de tema la simpàtica figura de l'esmentat senyor.

El partit Judicial de Santa Coloma, és sense hiperbolitzar, podem dir que està de dol, al perdre a aquell que, com el de que parlem, fa de la carrera un sacerdoti, del Llibre de les Lleis un Evangeli, i del Jutjat l'esplendorós temple que els homes aixequen a la més bella regina que deu presidir nostres actes i contractes, donant a cada qual lo merescut.

Nosaltres voldríem a cada Jutge que ens deixa poguer-lo acomiadar amb semblants termes: Per que D. Ignaci, com familiarment li deiem, no deixa enemics; Per que durant la seva estada entre nosaltres ha servat la bona fama de que ja venia rodejat: Per que la Justícia és estada ben servida: Per que el Dret s'és enlairat i punida la culpa i la sensraó: I finalment, per que ha sigut honorat i per que ha semblat que ho era, com la muller del César.

El Jutge que defuig les amistats curialesques, es una joia. I aquell que com el Sr. de Lecea té encara demés qualitats esmentades, és una gloria de la Judicatura. El Jutjat de Inca estarà de enhorabona».

I *La Veu d'Inca* que s'interessa de veres per tot lo que pugua dignificar i ennoblir sa nostra Ciutat i sa nostra comarca, se felicita d'haver obtingut una Autoritat judicial adornada de tan bones condicions per fer brillar entre nostros sa justícia i la moralitat. Encare que insignificants, tenim un gran desig i un ferme propòsit de fer tot es be que poguem, i aquests elements no despreciables los posam a mercè del nou Jutge per ajudar-li en quant li interessi al compliment de la seva honrosa tasca.

ENTRONISACIÓ.—Dimecres passat, festa onomàstica del Sr. Ecònomo Mn. Miquel Llinàs, se feu en la seua casa l'Entronisació del sagrat Cor de Jesús. La senzilleç de la festa, amb que intencionadament la revestí, unida a la magestat i ternura que sempre acompanya aquest acte, feien venir ganas a qualsevol, per pobre que fos, de repetir-la a ca seva. A mes de la Rda. Comunidad de Preveres i de la parentela del entronisant, hi assistiren també alguns veinats i les distingides families de ca'n Ripoll i ca'n Siquier.

Acabada la funció, varen esser tots obsequiats amb un abundant refresc, alabant tots sa manera senzilla i devota amb que se havia practicat.

MALALT DE GRAVEDAT.—Mestre Miquel Quetglas, pare de nostro estimat amic el M. I. Sr. D. Juan Quetglas, Canonge, fa alguns dies que s'ha agravat en la seua penosa i llarga malaltia; per qual motiu li varen esser administrats els Sagraments del Viatic i Extremaunció. Enterrats del curs de la seua malaltia, hem de manifestar que de cada dia va perdent forces. A les moltes manifestacions de interès que va rebent cada dia al seu fill i familia unim la nostra tot pregant a Deu perque don al malalt la fortalesa i resignació cristiana que tant necessita i de la qual tan bon exemple està donant.

SUBDIACA NOU.—D. Francesc Garau en les passades tempores de S. Mateu, va esser ordenat de Subdiaca per el Bisbe de Ciutadella. Donam a la seua familia i molt particularment a sos pares i tios D. Mateu i D. Nadal, Canonges, la més cordial enhorabona, demanant a Deu que prest puguen tenir completada la seua satisfacció vegen-lo elevat a sa dignitat del Sacerdoti.

DEL MERCAT.—Se feren moltíssimes compres de bessó i figues seques, sempre seguit la bàscula del Pes del bessó feia feina sens parar gens.

El bessó tengué una mica d'alegrança: se tirá a 105 pessetes el quintà, però lo que estigué en puja gróssa fou ses figues seques que se pagaven a 27 i 28 pessetes, cosa que poques vegades els veis hauràn vist an aqueix preu.

ALTRA ENTRONISACIÓ.—Dia 30 de Setembre, festivitat de Sant Jeroni, amb motiu d'esser l'aniversari de la constitució de la Familia del distingit i intel·ligent Procurador D. Llorenç Nicolau i s'estimable senyora D.ª Maria Montaner, se feu an aquella llar l'antroniisació del Cor de Jesús. Aquella festa tengué bon comensament. Al dematí a la Iglesia de Sant Francesc son filllet Antoni fé la primera comunió, acompanyan-lo a la taula Aucarística sos pares i molts de parents.

Al capvespre se reuniren a la casa del Sr. Nicolau els seus parents i els veinats del carré entre els quals s'hi veia les families de Son Vivot i del Comandant Mulet. Servà els resos i feu la consagració el Superior de Franciscans, que també pronunciá un bell discurs alusiu a l'acte. L'Escolania Seráfica e-hi cantà himnes i mots de joia per solemnisa la festa.

L'imatge entronisada, és una estatua del Cor de Jesús assegut a un trono amb actitud de reinar.

MES PESQUINS.—Com recordaran nostros lectors, al número passat diguerem que s'havien escampats papers manuscrits contra ses monges i persones religioses d'aquesta Ciutat, posats per quatre gats i un boi i que tot-hom coneix per bons atlots. Ara, diumenge passat, se'n trobaren uns altres ben dolent, escampats en reduïda extensió, que anaven contra'l Metge, al mateix temps que's feia corre sa veu per Inca que era obra de determinats joves catòlics. Quant aquests se'n temeren se presentaren al Sr. Bal·le a protestar d'aquells rumors que quaicú intencionadament escampava; el Sr. Bal·le se convencé que no hi tenien part.

Després n'hi va haver que tengueren l'ocurrencia de fer un coteig de lletra dels pesquins oposats, i resultá que la major part d'ells eren fets

de la mateixa mà. Per més seguretat los mostren a pèrits en coteig de lletres i donaren el mateix dictàmen.

¿Idò que vos pensàveu? Els mateixos que havien escrites bestialitats contra'l Sr. Ecònom i Superior dels Franciscans i ses monges, llavonces n'escrivien contra'l Metge, per després donar sa culpa als catòlics; segurament per desfigurar el cas i no ser tot-sols els dolens, quant se motetja que'ls seus noms son estat donats al Jutge. ¡¡Tramés que no surten bè!!!.....

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat

Bessó	a	105'00	el quintá
Blat	a	19'50	la cortera.
Xexa	a	20'50	id.
Sivada	a	09'00	id.
Id. forastera	a	09'00	id.
Ordi	a	10'00	id.
id. foraster	a	09'50	id.
Faves pera cuinar	a	27'00	id.
id. ordinarias	a	19'00	id.
id. per bestia	a	18'50	id.
Blat de les Indies	a	16'00	id.
Fasols	a	30'00	id.
Monjetes de confit	a	50'00	id.
id. Blanques	a	45'00	id.
Siurons	a	30'00	id.
Garroves	a	06'00	

MOVIMENT DE POBLACIÓ

NAXAMENTS

Dia 3.—Bartomeu Figuerola Martorell fill de Juan i de Jaun'Aina.

—Margalida Genestra Ferrer filla de Antoni y Catalina.

Dia 12.—Francesc Martorell Pujadas fill de Miquel y de Margalida.

Dia 13.—Josep Aquiló Bonnin, fill de Jaume i de Margalida.

—Miquel Figuerola Martorell fill de Marti i de Jaun'Aina.

Dia 14.—Paula Payeras Ramis fill de Bartomeu i de Francisca.

Dia 16.—Pere Fiol Cual, fill de Pere Juan i de Antonia.

Dia 21.—Esteva Calderón Garcia, fill de Pere i de Margalida.

Dia 22.—Manuela Aguilar Alvarez, filla de Manuel i de Manuela.

—Juan Coll Bennasar, fill de Sebastia i de Sebastiana.

Dia 23.—Margalina Planas Ferragut, filla de Rafel i de Maria.

Dia 24.—Maria Mateu i Llobera, filla de Per'Andreu i de Francin'Aina.

Dia 25.—Jaume Bibiloni i Mateu, fill de Josep Ignaci i de Francisca.

Dia 29.—Miquel Ramis Llinàs, fill de Llorens i de Margalida.

DEFUNCIONS

Dia 6.—Maria Estrella Moragues, casada, 32 anys, morta a conseqüències de Infecció prolongada.

Dia 14.—Andreu Exposit, casat, de 52 anys, mort a conseqüències de Hemorragia.

Dia 14.—Gabriel Bonnin Cortés, casat, de 76 anys, mort a conseqüències de Nefritis.

Dia 16.—Antoni Pujades Maura, casat, de 65 anys, mort de conseqüències de Uremia.

Dia 22.—Miquel Ferrer Lladrés, casat, de 80 anys, mort a conseqüències de Asistolia.

Dia 23.—Paula Palliser Mut casada, de 33 anys, morta a conseqüències d'afecció cardiaca.

Dia 27.—Jaume Llonpart Corró, fadri, de 24 anys, mort a conseqüències de Tifus pulmonar.

Dia 28.—Francisca Oliver Bestart viuda, de 75 anys, morta a conseqüències de Cardiopatia.

Dia 33.—Pera I. Coll Reixac, casat, de 73 anys, mort a conseqüències de Asistolia.

LLIBRERÍA Carré de la Murta número 5.—Inca.

Deixeres Obres Rebudes

Gramática Hispano Latina Teórico-Práctica, para el estudio simultáneo de las Lenguas latina y castellana comparadas escrita por arreglo al programa oficial para que sirva de texto en los establecimientos del reino, por D. Raimundo de Miguel, Catedrático de Retórica y Poética, en el Instituto de San Isidoro de Madrid.

Trigésimasegunda edición.— Madrid Sáenz de Jubera, Hermano, Editores, C. de Campomanes, n.º 10.—1914.

Enciclopedia Jurídica Española, que publica la casa Seix.—Apéndice de 1914.

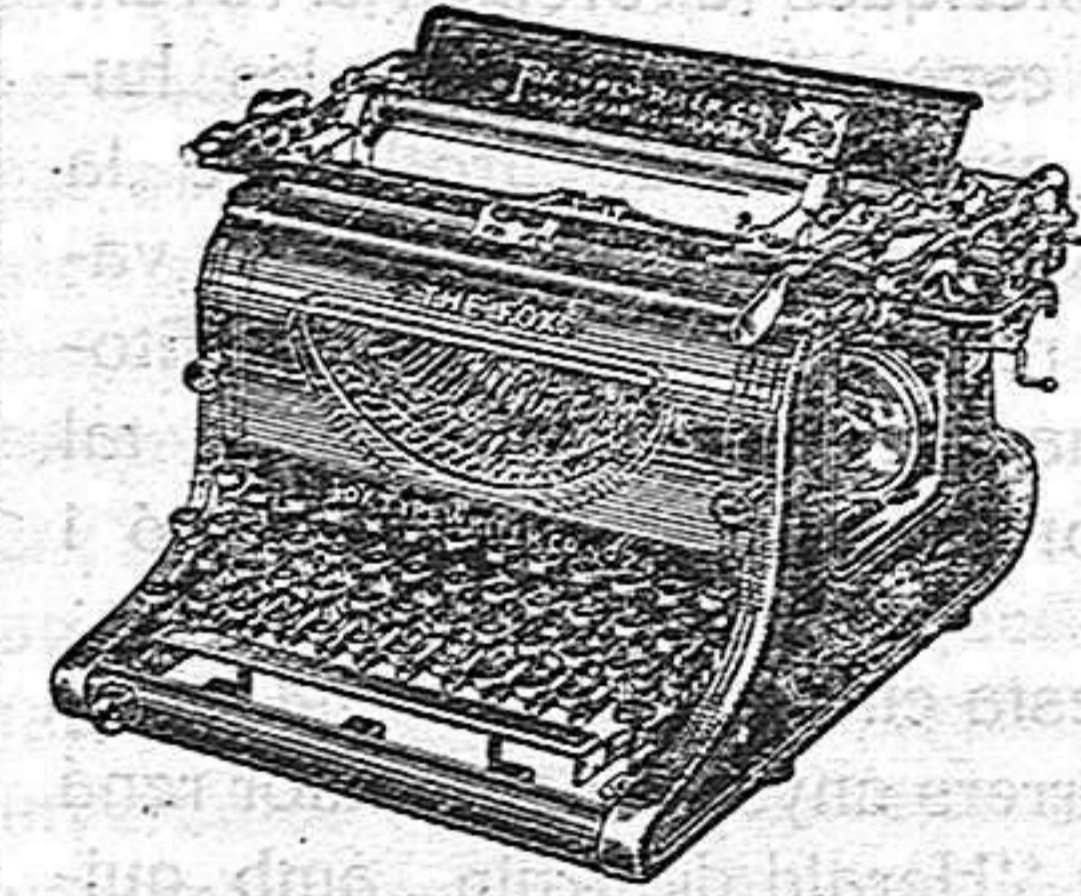
Obres Completes de Mossen Jacinto Verdaguer—Edició Popular—Volum XIX—

Ayres de Monseny—50 céntims

Lectura Popular—Biblioteca d'autors catalans. El darrer quadern, 125, está dedicat a les poesies del malaguanyat Casas i Amigó.

Enciclopedia Universal Ilustrada Europeo-Americana que publica la casa Espasa tom XXIX.

Desitjant l'Empresa donar cabuda en les planes de la *Enciclopedia* a tot lo que se referesca a la present conflagació europea ha cregut oportú seguir a la lletra L, botant del tom XX al XXIX.

Máquinas de escribir FOX modelo 24, de escritura visible.

La más fuerte y la que reúne mas ventajas de todas las máquinas de escribir. A quien nos pruebe lo contrario le regalaremos una.

¡¡Última creación Norte Americana!!

Representante con depósito:

Vda. de JOSE F. CASTELLA

Plaza del Mercado, 17.—INCA

VENTA

Se venden; la casa número 4 de la calle de la Rosa en esta ciudad; y una porción de tierra sita en este término y pasaje camino antiguo de Llubí llamada "Son Ramis," de «Can Morey», propia de Guillermo Pujadas Ramis (a) Fideu, mide 7 cuarterones 40 destres, plantada en parte de viña y el resto dedicada a cultivo y arbolado.

Para informes, a su apoderado **Juan Pieras Ramis** en esta ciudad, General Luque 77.

Tip. Durán.—Inca.

PLANCHADO

ALEMÁN

Se lavan y planchan **Cuellos, Puños y Camisas**. Preferimos se entreguen la prendas sucias o sea sin lavar.

Precios

Cuellos todas las formas a 10 céntimos uno.

Puños id, id. a 10 céntimos par.

Camisas de 20 a 40 céntimos según forma.

Sucursal en Inca =Sastrería y Camsería de **FLORENCIO PRAT**=Mayor 6, 8, 10=P. del Sol, 1 y 2,